

Fot. 2, fot. 3 Obraz kliniczny wyłysień o makroskopowo niezapalnym charakterze, lokalizujących się w okolicy grzbietu i boków ciała u kota z podejrzeniem łysienia rzekomoplackowatego.

i większości zwierząt łysienie jest zazwyczaj permanentne, a więc Febe może uważać się za szczęśliwca, ponieważ nastąpił u niego odrost włosów, choć nie tak wspaniałych jak włosy sprzed rozwoju choroby [7]. Należy podkreślić, że chorobie nie towarzyszy świąd. W zdiagnozowanych do tej pory nielicznych przypadkach łysienia rzekomoplackowatego u kotów obszary bezwłose były bardzo wyraźnie odgraniczone oraz odznaczały się symetrią. W obszarach tych opisywano również obecność przebarwień oraz łuszczenia się naskórka. Łysienie obejmowało okolicę twarzy, brzuszno-bocznych obszarów tułowia oraz kończyny [7]. Stwierdzano także zmiany na ogonie zwierzęcia oraz łamliwość i złuszczenie się pazurów [5]. Wyłysienia okolicy głowy towarzyszące łysieniu rzekomoplackowatemu u kotów do złudzenia mogą przypominać zmiany w przebiegu łysienia plackowatego, podczas gdy bezwłose obszary na brzuchu i tułowiu zwierzęcia należy różnicować z wyłysieniami na tle psychogennym.

Rozpoznanie

Rozpoznanie choroby w warunkach klinicznych nie jest proste. Bohater rozdziału – kot Febe – musiał poczekać na postawienie właściwej diagnozy aż kilka miesięcy. W diagnozie różnicowej powinno się uwzględnić szeroki wachlarz schorzeń prowadzących do utraty włosa bez makroskopowo widocznych cech zapalenia, a więc łysienie plackowate, łysienie psychogenne, dermatofitozę, niektóre formy nadwrażliwości oraz nużycę wywołaną przez *Demodex gatoi* [2]. Należy wykluczyć również dysplazje mieszków włosowych, choć w przypadku kotów należą one do rzadkości [7]. Do czynności diagnostycznych, których nie wolno pominąć, należy oczywiście badanie zeszkrobów skórnych oraz trichogramu. Ponadto wskazane jest przeprowadzenie badania mikrobiologicznego. Ostatecznym potwierdzeniem diagnozy jest wynik badania histopatologicznego. Istotne jest, aby wycinki skóry pobrać z obszarów, w których utrata włosa jest najbardziej intensywna [2]. W obrazie mikroskopowym łysienia rzeko-